

Unió vagy föderáció?

Gondolatok az MAI után és az ESM előtt

*„Nem felemelkedni akarni, azt jelenti,
hogy én elsüllyedni akarok.”
Rudolf Steiner*

Unió vagy föderáció? Egy lényegtelen kérdés, és a legtöbbben tovább is mennek, ha erre a témára terelődik a szó. Érthető, hiszen egy olyan érdekes és különleges korban élünk, amikor ennél látszólag sokkal fontosabb kérdések megválaszolása tűnik fontosnak. Bármerre is nézünk, mindenfelé csak problémákkal és krízisekkel találkozunk, és mi, mindennapi emberek értetlenül szemléljük a körülöttünk és velünk történő eseményeket. A külső szemlélőnek úgy tűnhet, hogy miközben minden összedől körülöttük, mi tehetetlenül állunk a szakadék szélén és hagyjuk, hogy valaki végül belelökjön bennünket. A címben szereplő – talán mégsem lényegtelen – kérdés pedig éppen erről szól! Annak ellenére, hogy a világ mára olyan lehetetlenné vált, hogy egyes emberek el sem hiszik a valóságot, és a realitások olyan torzultak és rémisztőek lettek, hogy sokan egyszerűen nem tudnak szembenézni velük, mégis foglalkozni kell a ma még esetleg lényegtelennek tűnő és a saját jövőnket érintő kérdésekkel is. Amennyiben ezt nem tesszük meg, akkor olyan erők kezébe kerül Európa népeinek jövője és sorsának formálása, mely erők negatív fejlődési célokat szolgálnak. Ma a legfontosabb feladatunk, hogy felismerjük ezeket a világot manipuláló erőket és tisztán lássuk céljaikat.

Ehhez tudnunk kell, hogy amikor krízis helyzetbe kerülünk és káosz uralkodik körülöttünk, akkor egyetlen módon lehet a károkat enyhíteni és a nagyobb bajokat elkerülni. Úgy, hogy megpróbáljuk azt, amit eddig egyféle módon tettünk, másképpen csinálni, és valami újat a tetteinkben megjeleníteni. Azok, akik ezekben a válságos időkben, valamit meg akarnak javítani vagy szeretnék az egyensúlyt ismét helyreállítani, csak egyetlen dolgot tehetnek, gondolkodásukat és cselekvésüket meg kell szabadítani a régi berögzött szokásoktól és meg kell próbálni minél több dolgot másképpen csinálni. Másképpen, mint ahogyan azt eddig tették. Ez a válságból való kilábalás egyetlen lehetséges útja. Képessé kell válnunk valami újat tenni, valami újat bevezetni az eddig megváltoztathatatlan tartott folyamatainkba. Ehhez pedig mozgósítani kell kreatív szellemi erőinket, mert az új, a gyógyító erő csak ebből származik.

Ezzel szemben mit is látunk ma? Az Európai Unió urai éppen most, szeptember első napjaiban tettek egy fontos és az egész Európai Unió jövője szempontjából kulcsfontosságú bejelentést: ugyanis most jelentették be Brüsszelben először hivatalosan, hogy az Európai Unió-nak sürgősen el kell mozdulnia egy újfajta közösség irányába, mert a válságból való kilábaláshoz valami újra van szükség. Ezt az új irányt Brüsszelben úgy képzelik el, hogy az Európai Unió az eddigi uniós formából egy föderatív formává alakul át és ezzel egy időben megvalósítják a bankuniót és a pénzügyi folyamatok és szervezetek totális brüsszeli ellenőrzését is. Ráadásul igen sürgősen, hiszen erről a kérdésről a tervek szerint a tagállamoknak még 2012 december végéig dönteniük kell.

Ez lenne tehát az a más, az az új, amire egy válság idején szükség van? Ez lenne az a megoldás, ami az Európai Uniót kivezeti abból a nehéz és szinte már megoldhatatlannak tűnő helyzetéből, amibe az elmúlt évtizedek hibás politikája vezette? Vagy csak egyszerűen egy trükk az egész? A válság kihasználásával egy az európai nemzetek feletti

diktatúra bevezetésének megvalósítása? Egy olyan központi hierarchikus rendszer, amely ha megvalósul, megszünteti a nemzetállamok függetlenségének utolsó maradványait is és ezzel együtt egyszerűen felszámolja a jelenlegi Európai Uniót és a pénzügyi világ rabszolgájává teszi annak népeit. Erre lenne szüksége most Európának?

Nézzük meg tehát a rendelkezésre álló tényeket, és vizsgáljuk meg, hogy helyes ítéletet alkottak-e az Európai Unió vezetői akkor, amikor a föderáció megszervezésében látják a válság megoldásának módját. Nézzük meg, hogy azok a folyamatok és események melyek ennek érdekében történtek és történnek, valóban az európai népek érdekeit szolgálják-e?

Mielőtt a konkrét kérdés vizsgálatába kezdünk, tegyünk egy kis kitérőt. Ugyanis abban, hogy ezt a kérdést helyesen tudjuk vizsgálni, sokat segíthet nekünk Helmuth von Moltke 1924. január 13-ai post-mortem üzenete, melyben mintegy a mai helyzet megértéséhez ad iránymutatást: *„Ma sok olyan ember jár a Földön, akinek nincsen lelke. Ők így démoni erők hordozóivá válnak. Aki ezt fel akarja ismerni, annak a szellemi megismerésre van szüksége, de ma ezt nem akarják az emberek.”* Ebben az üzenetben, de egy későbbi részében még azt mondja: *„Ha a szellemi megismerés nem terjed el, akkor olyan idők jönnek, amikor fekete-Ahriman-madarak fognak az emberek feje felett barikádokat építeni, az ember és a szellemi világok közé. Ezek a szerencsétlenség-fekete-varjak a Michaeli-szellemi-fényt akarják eltakarni az emberek elől. Az emberiség pedig, azt, ami ezekből a szerencsétlenség-fekete-varjából kisugárzik úgy érzékeli, mint egy áldást, egy jótéteményt, amivel a földi életet jobbra lehet tenni. Ebből aztán egy olyan remény fog kialakulni, mely alapjaiban valójában démonikus.”*

Erre a gondolatsorra kitűnően alkalmas illusztráció Friedrich Dürrenmatt 1987-ben készült alkotása, melynek címe „Letzter Angriff”.

Az üzenetben foglaltak számunkra azt is jelentik, hogy a helyes ítélet megalkotásához szükségünk lesz arra, hogy a fekete-Ahriman-madarak által a fejünk fölé épített barikádot lebontsuk és abból a démonikus remény-álomból, melyben az Európai Unió népei ma még alszanak, végre felébredjünk.

Az tény, hogy az Európai Unió tagállamaiban ma egy olyan egységes nemzetállam modell van használatban, ami még Napóleontól származik és ez, az első bevezetése óta, minden különös változás nélkül vészelt át az u.n. demokratikus átalakulást és a parlamentáris demokrácia bevezetését is. Ez egyben azt is jelenti, hogy a mai nemzetállam modellek, több-kevesebb eltéréssel, az Európai Unió minden országában lényegében egy hierarchikus diktatúrához hasonlítanak. Ez a hierarchikus hatalmi rendszer, nem csak a törvényhozást, mint a hatalom gyakorlásának legfontosabb elemét tartja ellenőrzése alatt, hanem a társadalmi élet valamennyi területét igyekszik befolyása alá vonni.

A hatalom, ma már mindenki számára jól látható módon igyekszik a lehető legmélyebben behatolni a gazdasági élet területére és teljesen irányítása alá vonni azt, bár az egyes országok pénzügyi önállósága erősen korlátozza ennek mértékét és a totális gazdasági, pénzügyi hatalom megszerzéséért folyó harc mára Unió szintre emelkedett.

Véleményem szerint azonban nem ez, vagyis a gazdasági és pénzügyi hatalom megszerzése, ill., az e mögött rejtőzködő és hatalomra törő pénzügyi csoport okozza ma a legnagyobb problémát az egyes európai országokban. A valódi problémát ma az Európai Unióban az államnak a szellemi és kulturális életbe való beavatkozása okozza. Ugyanis azáltal, hogy az Európai Unió minden országában a hatalmi rendszerek – bár némileg eltérő módon és mértékben – de ellenőrzésük alá vonják a szellemi életet és ezen belül is elsősorban a nevelést és oktatást, az embereket a szabad szellemi élet lehetőségétől fosztják meg.

Azzal, hogy egy abszolútikus hatalom az ellenőrzése alá vonja az ember szellemi fejlődését és a szellemi életet, éppen attól fosztja meg az embereket, ami ahhoz kellene, hogy fel tudjanak ébredni álmukból és a szerencsétlenség-fekete-varjak által eltakart Michaeli-szellemi-fény bevilágíthassa tudatukat. Ugyanis csak ez a fény tud irányt mutatni abban a sötétségben, amiben most vakon tapogatóznak. Csak a szellemi megismerésből keletkező fény segíthet abban, hogy az emberek választ tudjanak adni korunknak az emberi létezéssel kapcsolatban feltett kérdéseire.

Így mára egy olyan fura és ellentmondásos helyzet jött létre, melyben az állam ahelyett, hogy szolgálná állampolgárai érdekeit, és segítene nekik a démonikus remény-álomból való felébredésben, éppen elveszi tőlük a szabad szellemi élet és a szellemi képességek szabad kifejtésének lehetőségét, amivel aztán továbbra is álomban és illúziók fogságában tarja őket. Ezzel a rendszerrel pedig állampolgáraiból – elsősorban az ellenőrzött oktatáson keresztül – olyan jó alattvalókat igyekszik nevelni, amilyenekre egy hierarchikus hatalmi rendszernek szüksége van, akik nem küzdenek és szólalnak fel sem az ESM, sem pedig más ehhez hasonló rendszerekkel szemben.

Itt elég csak a 90-es években hasonló célokkal már megalkotott és az aláírás előtt az utolsó pillanatban egy kis civil csoport által megtorpedózott MAI, azaz Mutual Agreement on Investment elnevezésű és az ESM-el azonos célú megállapodásra gondolni. Az MAI is, amennyiben aláírásra került volna, a pénzvilág európai diktatúrájának akadálytalan megvalósulását szolgálta volna, mert benne a politikusok állampolgáraikat rabszolgának adták volna el a pénzvilág multinacionális cégeinek. Ma az MAI éppen úgy ismeretlen az emberek többsége előtt, ahogyan az ESM.

Ez a „jó alattvaló” mentalitás egyébként teljesen világosan mutatkozik meg abban, ahogyan a képviseleti demokráciának nevezett demokratikus rendszerek ma működnek. Mindenki tudja, hogy ebben a rendszerben egy értelmes és tudatosságában magas szinten álló ember arra van kényszerítve, hogy miután 4 évente szépen leadta szavazatát, birka módjára azt csinálja, amit fentről diktálnak neki. Finomabban fogalmazva egy állampolgárnak ebben a „demokratikus” rendszerben az a kötelessége, hogy engedelmes alattvalóként 4 éven keresztül végrehajtsa azt, amit a törvényhozásba általa delegált és tőle persze azonnal függetlenné váló képviselők határoznak róla és vele kapcsolatban. Ez a rendszer a mai tudatos és önrendelkezésre képes embereket – egyenlőre még a saját beleegyezésükkel – odáig süllyeszti le, hogy 4 évre le kell mondjanak szabadságukról, véleménynyilvánítási jogukról és saját életük ill. környezetük formálásának lehetőségéről. Miközben csak a démonikus remény-álomban alvó ember nem látja, hogy a parlamenti szavazások során hozott törvények és döntések

többnyire a nyilvánosság előtt rejtett okokból, az emberek előtt nem ismert gazdasági és hatalmi célok szolgálatában születnek meg. Ez a rendszer aztán mindent jobban szolgál, mint a 4 évente szavazó állampolgárok és a nemzet érdekeit.

Amikor azt vizsgáljuk, hogy milyen minőséget képvisel maga az unió és szervezetei, akkor igen gyorsan arra a szomorú felismerésre jutunk, hogy az Európai Unió egész felépítése és szervezetei pontosan olyan hierarchikus hatalmi struktúrát alkotnak, mint az előbb tárgyalt nemzetállamoké. Azzal a különbséggel, hogy itt egy nemzetek feletti hierarchiáról van szó. Most pedig, hogy a föderációs átalakulási célkitűzéseket nyilvánosságra hozták, mindenki számra nyilvánvalóvá vált, hogy az Európai Unió urai és Brüsszel olyan nemzetek felett álló hatalmi struktúra kiépítésén munkálkodik, melynek ügyeibe az embereknek, még a nemzetállamok igencsak korlátozott beleszólási lehetőségénél is kevesebb beleszólásuk van és lesz. Ezt lassan a politikusok is belátják, és most azok szólnak fel ellene, akik eddig szótlanul nézték és támogatták az Unió urainak minden mesterkedését. Václav Klaus például közvetlenül Barroso bejelentése után elutasította az elképzelést és azt mondta, hogy „... *mi 2004-ben az Európai Unióba léptünk be és nem pedig egy föderációba, ahol súlytalan provinciává válunk...*”.

Ez a most kiépülő Európai Föderáció, amennyiben sikerül befejezni és teljessé tenni azt, oda fog vezetni, hogy az állampolgárok beleszólása nélkül működő és egy egész Európa felett uralmat gyakorló diktatúra jön létre. Ugyanis a Barroso bejelentés és a föderációs célkitűzések mögött egy nemzetek feletti politikai-gazdasági csoportnak az a törekvése áll, hogy pénzügyi eszközökkel egész Európát hatalma alá vonja. Ennek a törekvésnek ezért az egyik lényegi eleme, hogy a monetáris és fiskális jogkörök a nemzetállamok kormányaitól a brüsszeli központ kezébe kerüljenek. Ennek irányítását ugyanis ez a pénzügyi kör kapcsolatain és a pénzpiaci mechanizmusokon keresztül már könnyen meg tudja oldani. A föderáció tervezett megvalósulása esetén az egyes tagállamoknak többé semmiféle beleszólásuk nem lenne saját gazdaságuk alakítására, hiszen ezt a pénzügyi politika alakítása nélkül már nem lehet megtenni.

Aki ezt egy kicsit nehezen tudja elképzelni, annak elég lenne csak arra gondolnia, hogy hogyan is jött létre és mi az az ESM. Még jóval a föderáció gondolatának bejelentése előtt, és számos elvetélt kísérlet után (lásd pl. az MAI szerződés ügyét), végre sikerült egy olyan rendszert kidolgozni és a politikusokkal is elfogadtatni, melyben a pénzvilág európai diktatúrája tökéletesen megvalósulhat. Ez a rendszer az ESM, vagyis az Európai Stabilitási Mechanizmus. Ennek lényege, hogy a rendszerhez csatlakozó tagországokban a pénzügyi irányítás joga átkerül egy senki által meg nem választott, jogilag teljes mértékben érinthetetlen és csak saját magát ellenőrző testülethez, az ESM Irányító Testületéhez. Ezt a testületet még az Európai Unió Legfelső Bírósága is csak korlátozott mértékben ellenőrizheti.

Azzal, hogy idén júniusban nehéz tárgyalások és hosszú rábeszélések után, a Wall Street urainak és Obama elnöknek sikerült végre rávenniük Merkel kancellárt is arra, hogy Németország is csatlakozzon az ESM-hez, a rendszer teljes térhódítása az Európai Unióban úgy tűnik megállíthatatlan. A német csatlakozásról elfogadott törvényt ugyan többen is megtámadták, de végül a Német Alkotmánybíróság 2012. szeptember 12-i határozatában csak egyes részeiben nyilvánította ezt a – korábban a csatlakozásról elfogadott – törvényt alkotmányellenesnek. Ezzel most egy olyan helyzet állt elő, melyben a pénzvilág európai diktatúrája akadálytalanul megvalósulhat.

Nem véletlen, hogy a szellemi megismeréssel igazán nem vádolható neves német újság, a Die Zeit „*Die große Illusion*” című elemzésében egészen világosan és az olvasók számára bizonyára megdöbbentő őszinteséggel írja le a Németországban most kialakult helyzetet.

Mark Schieritz és Heinrich Wefing a következőket írja: *„Szívesen hisszük azt, hogy képesek vagyunk felismerni a hatalmat. A szimbólumairól, vagy arról, ahogyan azt gyakorolják. De ez egy tévedés. Néha a hatalom ugyanis láthatatlan, néha átalakul és elrejtőzik a döntéshozók háta mögé, vagy a döntéshozatali folyamatok mögé. Úgy ahogyan jelen pillanatban, az Euro megmentésekor is. A hatalom ugyanis, és ez biztos, áthelyeződött, de hogy hova, azt bizony nehéz megmondani. Bizonyos csak az, hogy hol nincsen többé. Nincsen a Bundestag-nál, ami folyamatosan csak jóváhagyja azt, amit már máshol eldöntöttek. Nincsen a Német Központi Banknál sem, ami ma csak egy a sok hasonló központi bank között. Még az Alkotmánybíróságnál sincsen, ami korábban a világ egyik legnagyobb hatalommal bíró szerve volt. Közben minden hivatal tovább dolgozik, játssza eddigi szerepét, de azt hinni, hogy bármiben is képesek dönteni, csak egy illúzió. Ennek a késő nyárutónak a nagy illúziója.”* (Die Zeit, Nr. 37. 6. September, 2012. S.3.)

Azt, hogy a mai problémákat Európában a központi irányítás hiánya okozza, persze csak azok hiszik el, akik az Európai Unió brüsszeli uraitól (a szerencsétlenség-fekete-varjaitól) érkező üzenetet úgy értékelik, mint egy áldást és jótéteményt, valamint elhiszik, hogy ezekkel a javaslatokkal az életet jobbá lehet tenni, a problémákat meg lehet oldani. Ők, démonikus remény-álmukban úgy gondolják, hogy minden rendben van úgy, ahogyan azt Brüsszelben eldöntik, hiszen ott tudják, mit is kell tenni és mire van szükség.

Vagyis nem a beteg gazdasági és társadalmi rendszert kell meggyógyítani, nem a politika által megtúrt, és támogatott spekulációt kell megszüntetni, nem a mértéktelen emberi mohóságnak és nyereszkeskedési vágynak, valamint nem a politikusok határtalan hatalomvágyának kell gátat szabni. Ebben az illúzióban élők számára nem ezek okozzák a problémákat, hanem egy erős központi irányító hatalmat kell létrehozni, mert szerintük éppen ennek hiánya a probléma lényege. Ezen társaink alvó tudatossága számára helyes az, hogy a pénzkibocsátás monopóliuma az államtól magánemberek kezébe került, és azt ők hatalmi érdekeik szerint használják fel, és ezen nem is kell változtatni. Sőt, ebben az illúzióban élők tovább akarják erősíteni a jegybankok függetlenségét a nemzetállamok törvényhozásától és demokratikus szerveitől. A szerencsétlenség-fekete-varjak által sugárzott vélemény szerint helyes az is, hogy a gyenge és beteg államok magasabb kamatot fizetnek, ahelyett, hogy támogatnák és gyógyítanák őket. Sőt helyénvalónak tartják azt is, hogy a kamatos kamat rendszerén keresztül a magánkézben lévő pénzvilág örökös rabszolgasorsba kényszeríti a tőle hitelt felvevőket, legyenek azok államok, cégek vagy magánemberek.

Ennek a gondolkodásnak a fonákját és a valódi problémákat felismerni persze nem könnyű feladat. Mert Európának pénzügyi eszközökkel való leigázása és egy diktatórikus föderáció létrehozása a demokrácia megmentésének és a demokratikus jogok védelmének cukros mázába van csomagolva és maga a folyamat igen nagy médiatámogatás mellett zajlik. Maguk a változások pedig annyira lassan történnek, hogy az emberek szinte észre sem veszik mi is történik valójában, milyen irányba haladunk. Így a figyelemelterelés néha már olyan sikeres, hogy még a szellemi megismerési úton járókat is megtéveszti.

A valóság „nem-felismerését” ezen kívül még az európai emberek lelkében mélyen gyökerező vágy is segíti. Az európai emberekben ugyanis régóta él a vágy arra, hogy Európa egységes legyen és az európai nemzetek egy organikus egységben egyesüljenek egymással. Miközben ebben a jövőképpen sem hierarchiának, sem pedig diktatúrának nincsen helye, ezt az emberekben élő vágyat a jelenlegi hatalom könnyen és igen okosan kihasználja, persze saját céljai érdekében. Az ügyes manipuláció miatt könnyen

előfordulhat, hogy mire az emberek tömegesen rádöbbennek a valódi helyzetre és annak súlyosságára, már késő lesz és nem lesz többé kiút.

Ezért fontos annak tudatosítása, hogy ma már nem elegendő néhány ember felismerése vagy belátása, hanem arra van szükség, hogy sok ember előtt világossá váljon, milyen a valódi helyzet és ebben a helyzetben mit is lehet, ill. kell tenni. Ezért ma minden embernek, hasonló gondolkodású társaival összefogva, azon kell dolgoznia, hogy megismerje a kor elvárásait, a feladatokat és azokat az új lehetőségeket, melyek most előtte nyitva állnak. Minden embert, minden társunkat döntési helyzetbe kell hozni, hogy aztán szabadon dönthessen arról, hogy ebben a helyzetben cselekszik-e és ha igen, akkor mit.

Mert ha nem fogunk össze és nem tesszük meg azt, amit a kor elvár tőlünk, akkor Európa és az európai ember nem fog felemelkedni. Egy a nemzeteket megszüntető föderáció jön létre, amiben eltűnik mindaz a kulturális kincs és szellemi fejlődés, amit az európai népek az elmúlt évszázadok alatt felhalmoztak és egységessé válik minden. Nem csak azonos rendeletek és törvények vonatkoznak mindenre és mindenkire, hanem lehetetlenné válik a szellemi, kulturális eltérés is. Mindenkinek olyannak kell lennie, mint a másoknak. Ezzel együtt aztán eltűnik ennek a fejlődésnek a legnagyobb eredménye is, a szabad és önrendelkezésre képes önálló ember, aki képes saját sorsáról rendelkezni és társaival együttműködve felelősséget vállalni a világért.

Egy válaszúthoz érkeztünk, egy elágazáshoz, és most el kell dönteni, hogy merre tovább. A döntés pedig hosszú évekre, évtizedekre meghatározza nemcsak saját, hanem embertársaink életét is. Az egyik lehetőség az, hogy a manipulációk nyomán az illúziókba belealvó ember nem veszi észre az álarc mögött a valóságot és asszisztál az Európai Föderáció, egy nemzetek felett álló diktatúra létrejöttéhez. Ebben az esetben önként sétálunk bele a nekünk előkészített csapdába és egy olyan hatalmi forma, egy olyan diktatúra jön létre, melyben minden érték, amit az európai ember évszázadok alatt létrehozott eltűnik egy démonikus remény-álomban, egy a Mátrix-hoz hasonló rendszerben. Amiből aztán nehéz lesz kiszabadulni.

A másik lehetőség, amiben én a magam részéről hiszek, az európai emberek összefogása nyomán az európai nemzetek felemelkedése. Ekkor a tudatossága magas szintjére jutott európai ember szabadságából és önrendelkezési jogából táplálkozó új társadalmi rendszer jön létre, melynek a középpontjában az ember áll. Ebben az új Európában minden az embert szolgálja és minden az emberből fakad, így a társadalmi és szociális formák is. A törvények és a rendeletek az egymással együttműködő szabad individuumok munkája nyomán születnek meg. Természetesen ebben az „Új Európai Unióban” megvalósul az európai emberek lelkében élő vágy és Európa népei egyesülnek. Ez pedig egy olyan organikus formában történik majd, ahol ugyan már nincsenek meg a korábbi értelemben vett nemzetállamok, de mégis minden nemzet megőrzi a maga másságát és azt a különleges szellemi és kulturális minőséget, amit a történelem során megszerzett, és ami a többiekben nincsen meg. Ebben az egyesült Európában a nemzeteknek szükségük van a kulturális sokszínűségére és senki sem akarja a másikat a maga képére formálni, mert tudják, hogy csak a sokszínűséget megtartó és egységbe integráló közösség tud emberi életet biztosítani tagjainak.

Azt azonban tudnunk kell, hogy miközben a föderáció démonikus remény-álom Mátrix világa megvalósul akkor is, sőt csak akkor igazán, ha az emberek nem tesznek semmit, addig az „Új Európai Unió” létrejöttéért tenni kell. Mert ez az új emberibb világ csak az emberek cselekvő teremtése által valósulhat meg. Így arra a kérdésre, hogy föderáció vagy unió, már mindenki maga adhatja meg válaszát, a tetteivel. Azzal, ahogyan

gyógyítja a beteg közösségeket és segíti a hármas tagozódás szerinti működés megvalósulását. Ahogyan a szociális rendszer hármas tagozódásának gyógyító ideáját a gondolat szintjéről egy praktikus és megvalósítható szintre hozza le és adja át közösségének és az embertársainak. Csak az egyén és az egyéni kezdeményezések menthetik meg Európát és népeit az őt most leigázni akaró démoni erőktől.

2012. Szt. Mihály havában